

หัวใจของคนเราเป็นอวัยวะที่มีความสำคัญกับร่างกายมาก หน้าทีของมันเป็นคือควบคุมจังหวะชีพจรให้เต้นเป็นปกติ ส่วนความรักก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งเช่นกัน เพราะเมื่อไหร่ที่เรามีความรักเลือดก็จะไปสูบฉีดหัวใจให้ทำงานดีขึ้น และเมื่อหัวใจได้เลือดมาหล่อเลี้ยงอย่างเต็มที่ก็จะส่งผลให้อารมณ์ของคนที่มีความรักสดชื่นและมีความสุขมากกว่าคนที่ไม่มีความรัก

แต่ก็เชื่อว่าทุกคนจะได้เจอกับความรักที่สมหวัง ความรักไม่ได้เป็นแค่สิ่งสวยงามอย่างที่หลายคนเคยวาดฝันเอาไว้ หรือที่เราเรียกกันว่าความรัก ออกแบบไม่ได้นั่นเอง หากวันหนึ่งคุณมีความสุขกับความรักได้ คุณก็ต้องเผื่อใจไว้ด้วยว่าสักวันหนึ่ง คุณอาจต้องทุกข์ใจกับความรักเช่นกัน

ฉันเขียนบันทึกเล่มนี้ขึ้นหลังจากผ่านมรสุมความรักมาได้พักใหญ่ สิ่งที่ยากบันทึกเอาไว้ก็คือความทรงจำดีๆ ที่เกิดขึ้นต่อจากนี้เพราะฉันสัญญากับตัวเองไว้แล้วว่าจะไม่ทำร้ายหัวใจให้ต้องเจ็บช้ำกับความรักอีกต่อไป

ขอเริ่มบันทึกเล่มนี้ด้วยประวัติคร่าวๆ ของฉัน อุณโชนา อดีตนักเขียนชื่อดังวัยยี่สิบเจ็ดปีที่ครั้งหนึ่งเคยประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเป็นอย่างมาก แต่นั่นก็แค่ตอนที่ฉันยังคบกับนักร้องหนุ่มสุดฮอต ริวซอนู พวกเราเคยได้รับรางวัลคู่รักตัวอย่างจากหลายสาขาจนมีเว็บไซต์

5

สนับสนุนให้แต่งงานกันมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งในโพลล์ของนิตยสาร Venus แต่เมื่อเวลาผ่านไป คู่รักตัวอย่างก็จำต้องระงับรักลงด้วยเหตุผล ส่วนตัวที่บอกใครไม่ได้ เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้นักข่าวที่เคยไล่ตามกด ชัตเตอร์กันแทบทุกวันเลิกสนใจในตัวฉันแล้วก็พากันนั่งเทียนเขียนข่าวจน กลายเป็นเรื่องฉาวขึ้นหน้าหนึ่งอยู่เกือบเดือน และช่วงนั้นเอง ชีวิตดุจ ชูเปอร์สตาร์ของฉันก็พลิกผันจนเกิดผลกระทบไปทั่วทั้งเรื่องงานและเรื่อง รายได้

บ.ก. ที่เคยเอาอกเอาใจป้อนงานให้ฉันไม่เคยขาดมีท่าที่เปลี่ยนไป นอกจากจะไม่สนใจงานที่ฉันส่งไปให้พิจารณาแล้วยังลดงานที่เคยเป็น หน้าตีของฉันลงไปอีก ส่วนงานเขียนคอลัมน์ตามนิตยสารที่ฉันเคยเขียน ให้เดือนละไม่ต่ำกว่าห้าฉบับก็ถูกยกเลิกสัญญาทั้งหมดเพียงชั่วข้ามคืน และตอนนี้ความลำบากแสนสาหัสก็กำลังมาเยือนเพราะคอนโดฯ ที่ฉัน ซื้อมาด้วยน้ำพักน้ำแรงถูกรถนาครายึดไปเนื่องจากไม่ได้ส่งค่ามัดติดต่อกัน มาหลายเดือน ชีวิตของฉันในช่วงนี้เรียกว่าอยู่ในขั้นล้มละลายก็ว่าได้ แต่หนทางก็ยังไม่มีตีตันจนเกินไปเมื่อฉันนึกถึงที่พึ่งสุดท้ายขึ้นมาได้ นั่นก็คือบ้านของน้ำสาวสุดที่รักซึ่งไม่ได้ติดต่อกันมานานเกือบห้าปี

6

ตั้งต่อง~

ฉันกดกริ่งหน้าตาประหลาดไปหนึ่งครั้ง ยืนรออยู่ไม่นานนักประตู บ้านก็เปิดออก เด็กชายหน้าตาน่ารักที่น่าจะเรียนอยู่ชั้น ม.ต้น ยืนมอง ฉันอย่างกับเห็นผู้ก่อการร้ายก่อนจะส่งเสียงเรียกสมาชิกในครอบครัว

"พ่อ แม่ พี่ หล่อนกลับมาอีกแล้ว เอน้ำมาสาตที"

ฉันตกใจกับเสียงร้องของเด็กชาย แต่เอ๊ะ ฉันเพิ่งเดินทางมาถึงแล้ว ทำไมต้องเอน้ำมาสาตกันด้วยละ ฉันพยายามยกมือปฏิเสธยกย่ำหน้าตา คู่ันเคยแต่ก็เหมือนเป่าลมทิ้ง หล่อนไม่ฟังอะไรเลยและรีบเอน้ำล้างจาน กะละมังใหญ่สาตมาจนกระเป่าเสื้อผ้าที่ฉันยกขึ้นเพื่อบังตัวเปียกจน ไม่เหลือชิ้นดี

"น้ำคะ สาตน้ำใส่ฉันทำไมเนี่ย~"

ยัยป้าที่พูดถึงก็คือน้ำสาวของตัวเอง น้ำซอมมีเป็นน้องสาวซึ่งอายุ

น้อยกว่าแม่ของฉันสามปี แต่น้ำซอมิได้รับการพันธุกรรมแกร่งมาจากคุณทวดทำให้พี่สาวซึ่งอายุมากกว่าอย่างแม่ฉันดูเป็นน้องสาวทุกครั้งที่ได้เดินไปไหนด้วยกันเสมอ

"อ้าว! โขนาเองหรือ จินฮอง ทำไมไม่ดูให้ดีๆ ก่อนล่ะลูก รีบเข้ามาในบ้านก่อนเถอะ เอ้อ! คูลี เบียดไปหมดเลย"

น้ำซอมิบ่นใส่จินฮองแล้วพุงฉันที่มีสภาพเหมือนลูกหมาตักน้ำเข้าไปในบ้าน ฉันจำได้ว่าเคยมาอาศัยอยู่ที่บ้านนี้ตอนย้ายเข้ามาอยู่ที่โซลครั้งแรก แต่สภาพบ้านตอนนั้นไม่ได้ดูใหม่เอี่ยมขนาดนี้หรอกนะ สงสัยน้ำซอจะถูกลอตเตอร์แน่ๆ

ฉันได้เจอหน้าน้ำซอและน้องชายสุดที่รักอย่างจุนโฮอีกครั้ง เท่าที่จำความได้ฉันเคยเลี้ยงจุนโฮมาตั้งแต่เกิด แต่สำหรับจินฮองนั้น ฉันไม่มั่นใจว่าเคยเลี้ยงหรือเปล่า อาจจะเคยก็ได้มั้ง

"แหม ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ยังสวยเหมือนเดิมเลยนะ"

น้ำซอจอมบึ้งออกปากชมทุกครั้งที่ได้เจอหน้าฉัน ก็ฉันหน้าเหมือนแม่อ่างกับก๊อปปี้ก้นออกมา และเพราะหน้าเหมือนกันอย่างนี้จึงทำให้น้ำซอคิดถึงวันที่เคยจับแม่ฉันละมั้ง ไม่ได้ดูตัวเองเลยจริงๆ

"ขอบคุณค่ะ น้ำซอก็ยังหล่อเหมือนเดิมเลยนะคะ แต่เอ๊ะ ผมข้างหน้าหายไปไหนหมดคะเนี่ย"

ฉันแสวงทำตลกกลบเกลื่อนแล้วยื่นนั่งเป็นหุ่นไล่กาเพื่อรอให้น้ำซอหยดลงในกะละมังที่น้ำซอมิเอามาให้ยี่นรอน น้ำซอมิคงกิ้วพื้นไม้ปาร์เกต์ที่เพิ่งขัดเงาจะเป็นรอยต่างถึงได้ทรมานหลานในใส่ได้ขนาดนี้

ฉันหันไปสำรวจสมาชิกคนต่อไปในบ้าน จุนโฮน้องรักโตเป็นหนุ่มหล่อพี่วอายุสิบเจ็ดปี ไม่อยากเชื่อเลยว่าเด็กที่เคยเลี้ยงมากับมือจะหน้าตาดีได้ขนาดนี้ แต่หลังจากไม่ได้เจอกันแค่ห้าปี จุนโฮก็ทำท่าทางห่างเหินกับฉันอย่างสุดฤทธิ์ ช่างเถอะ ก็ได้ก๊วยรุ่นนี้ละ จะให้มากระดึกระด๊าดีใจเหมือนตอนเด็กๆ ได้ยังไง

"เดี๋ยวเสื่อผ้าแห้งแล้วก็เอาของไปเก็บที่ห้องเดิมเลยนะจ๊ะ น้ำจัดของไว้ให้เรียบร้อยแล้ว"

"ขอบคุณค่ะ ฉันคงรบกวนน้ำแค่เดือนเดียว พอหางานได้ ฉันก็จะย้ายออกทันที"

"ไม่ต้องรีบร้อนหรอก เรามันหัวดี๊อ คงจะหางานไม่ได้ง่าย ๆ นักหรอกนะ"

น้ำซอมีไม่วายปากร้ายเหมือนเคย ถ้าไม่ติดว่าต้องมาอาศัยอยู่ด้วยล่ะก็ ฉันจะแฉเรื่องที่เคยออกเงินประกันตัวเจ้าหล่อนออกมาจากสถานีตำรวจโทษฐานจึกของในห้างให้น้ำเซยฟัง

แต่พอมาคิดอีกที อะไรที่ทนได้ก็ต้องทนไปก่อนละนะ พอตักทายกันเสร็จทุกคนก็แยกย้ายกันไปคนละทาง น้ำเซยต้องไปส่งลูกชายทั้งสองคนที่โรงเรียนก่อนจะไปทำงานที่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ชื่อดัง ไม่รู้ว่าห้าปีที่ผ่านมานี้ น้ำเซยเคยได้เลื่อนตำแหน่งบ้างหรือยัง เพราะเท่าที่จำได้ น้ำเซยเป็นคนประเภทไม่คิดในข้อไม่อยู่ในกระดุกเลยสักนิด

จากนั้นน้ำซอมีก็ขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นแบบเปรี้ยวจัดอย่างกับวัยรุ่นในใสจนฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าน้ำจะไปทำงานอะไร

"โซนา น้ำไปทำงานก่อนนะ อ้อ ช่วยเก็บกวาดให้ด้วยนะจ๊ะ พอดีว่าแม่บ้านที่มาประจำลาหยุดนะ"

นี่ก็อยู่แล้วว่าต้องเจอไม้นี้ สภาพฉันที่กระเซอะกระเซิงเหมือนถูกหมาบ้าลืบตัวรุมกัดไม่ได้ทำให้น้ำในไส้เห็นใจกันบ้างหรือในะ ไช้ลิตอนนี้ฉันมาอาศัยอยู่ที่นี้ ยิ่งไงก็ทำ ๆ ไปก่อนแล้วกัน ฉันก้าวขาออกจากกะละมังต้องห้ามแล้วตรงไปจัดการโต๊ะอาหารที่เลอะเทอะ น้ำซอมียังมีน้ำใจอยู่บ้างเพราะอุตสาห์เหลือกับข้าวไว้ให้ฉันรองท้องกันตาย ฉันก็คงต้องตอบสนองความใจดีครั้งนี้ให้เกลี้ยงเลยสินะ

ดั่งต้อง~

เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น คงมีใครลิมของแน่ๆ ฉันถือจานข้าวติดมือไปเปิดประตูด้วยเพราะแกงเนื้อเนี่ยอร่อยสุด ๆ ไปเลย พอเปิดประตูบ้านออกไปก็เห็นเด็กนักเรียนหญิง ม.ปลาย ประมาณสี่ห้าคนยืนยิ้มร่าให้ในมือของพวกเขาถือกล่องอะไรบางอย่าง สงสัยจะเป็นแฟนคลับของน้องชายฉันแน่ๆ

"ที่นี่ใช่บ้านของคุณคุณชอมมีหรือเปล่าคะ"

"ใช่ มีอะไรเหรอ"

"คุณเป็นอะไรกับเขาคะ เป็นคนในบ้านหรือเปล่า"

"ใช่ค่ะ ฉันเป็นหลานสาวของน้ำชอมมี พวกเธอมีธุระอะไรหรือเปล่า
ค่ะ"

เอ๊ะ น่าแปลก น้ำชอมมีคือจุดประสงค์ในการมาของเด็ก ม.ปลาย
พวกนี้เนี่ยนะ ไม่น่าจะใช่ ที่จริงมันน่าจะเป็นจุนโฮมากกว่า แต่ยังไม่ทัน
ได้ถามอะไรมากกว่านั้น พวกเธอก็บรรจงแกะกล่องนั้นและเอาไขเน่า
ที่เตรียมมาปาดใส่ฉันซึ่งยืนเหวอไม่รู้เรื่องจนเปื้อนไปหมดทั้งตัว นี่มันเกิด
เรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

"หยุดนะ!!! เด็กบ้า ฉันบอกให้หยุดใจเล่า โอ๊ย!!! ไม่ได้ยินหรือไง"

ฉันเริ่มทนไม่ไหวแล้วเพราะมันเจ็บมากๆ เลย ถึงเปลือกไขเน่าจะ
ไม่แข็งมาก แต่พอปาดใส่พร้อมๆ กันอย่างนี้มันก็ทำให้เจ็บไปหมดทั้งตัว
นั่นแหละ

"ฝากไปบอกยายบ้านั้นด้วยนะ พวกเราไม่มีทางยอมให้แฉจินลาออก
จากวงการแน่"

"พูดเรื่องบ้าอะไรกัน หา~ ฉันชั้กหมดความอดทนกับพวกเธอแล้ว
นะ"

ไม่พูดเปล่า ฉันหันไปคว้าสายยางและฉีดน้ำใส่เด็กบ้าพวกนั้นจน
กระเจิงไปคนละทิศละทาง พวกนี้ต้องเจอของจริงกันบ้างจะได้รู้สึก
(ที่จริงเมื่อก่อนตอนที่แพนกับชอนจู ฉันก็เคยถูกแพนคลับของเขาคุม
เล่นงานเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้ละอะอะมากขนาดนี้)

อ้อ... แล้วแฉจินที่พูดถึงเป็นใครกัน!!!

หลังจากที่พวกเด็กบ้าหายไปจากอาณาเขตบ้านแล้ว ฉันก็ต้องมา
นั่งเซ็ดล้างเก็บกวาดหน้าบ้านที่เปรอะเปื้อนไขเน่าและส่งกลิ่นเหม็นคุ้ง
ไปทั่วซอย ระหว่างที่กำลังฉีดน้ำใส่พื้นอย่างโมโห รถตู้คันใ้ก็มาจอดกึก
ที่หน้าบ้าน คราวนี้เป็นใครอีกล่ะจะได้ตั้งรับได้ทัน

"ตายแล้ว เกิดอะไรขึ้นที่หน้าบ้านฉันเนี่ย โชนา บอกนำมาเดี๋ยวนี
เลยนะ"

น้ำซอมมีโวยวายลั่นพลางเดินหมุนไปมามองหน้าบ้านตัวเองที่ดู
ไม่จัดแล้วหันมาจ้องหน้าฉันที่ไม่รู้โอโหน้อเห็นด้วยเลยสักนิด

"ฉันต่างหากที่ต้องถามว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของฉัน อยู่ๆ ก็มี
เด็กนรกแตกที่เห็นไม่รู้เอาไข่นำมาปาใส่ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันคะ อ้อ
มีอีกเรื่อง แจอินที่พวกนั้นพูดถึงเป็นใคร ฉันจะได้ขอชกหน้าให้หายแค้น
ที่มาทำให้คนไม่รู้เรื่องอย่างฉันต้องมีสภาพแบบนี้"

ฉันหยุดลมหายใจไปเสี้ยวใหญ่เพื่อถามความจริงจากปากของ
น้ำซอมมี แต่ดูเหมือนจะทำให้หน้าซอมมีอึ้งไปนิดหนึ่ง

"เอ่อ คงเป็นพวกแฟนคลับนะ น้ำต้องขอโทษด้วยนะที่ไม่ได้บอก
เรื่องนี้ให้ฟังก่อนออกไปทำงาน"

"แฟนคลับ? นำไปมีแฟนคลับตั้งแต่เมื่อไหร่คะ ฉันไม่เห็นรู้เรื่อง"
น้ำซอมมีที่ดูแ่กเกินวัยเนี่ยนะมีแฟนคลับ ไม่อยากจะเป็น

"ฮ่าๆ~ นำจะไปมีแฟนคลับได้อย่างไร นำเป็นแค่ผู้จัดการส่วนตัว
ไม่ได้เป็นดาราเองสักหน่อย"

นี่คือข่าวใหม่สำหรับฉัน น้ำซอมมีที่ชอบจัดระเบียบทุกอย่าง ชีบับ
เรื่องมาก และซีเหินยวเป็นนิสัยเนี่ยนะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของดารา อ้อ
แต่อาจจะเป็นความจริงก็ได้ถ้าเป็นดาราตลกหรือไม่ก็ดาราสูงวัยนะนะ

"อึ้งไปเลยสินะ"

น้ำซอมมียิ้มปลื้มที่ทำให้ฉันพูดอะไรไม่ออกได้

"เปล่าค่ะ ฉันแค่เห็น้อยมากต่างหาก ถ้าน้ำลืมนของก็รีบไปหยิบ
เถอะค่ะ ฉันจะได้เก็บกวาดให้เสร็จสักที"

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนรับใช้มากขึ้นทุกทีแล้ว ทำไมชีวิตฉัน
ต้องมาช่วยซ้ำช่วยซ้อนกันหลายชั้นขนาดนี้นะ

ระหว่างกำลังขัดพื้นที่ทั้งเหม็นทั้งเปื้อนอย่างยากลำบากอยู่นั้น ฉัน
ก็เห็นเงาของผู้ชายตัวสูงอย่างกับเสาไฟฟ้า พอเงยหน้ามองก็เห็นว่า
เขาสวมเสื้อผ้าที่ไม่น่าจะเดินถนนได้และกำลังยื่นค้ำหัวฉันอยู่ ฉันจึงรีบ

10

ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วเพราะกลัวจะเป็นผู้ประสงคร้ายอีกรายที่มาเยือน แต่...ว้าว...พอได้ยืนอยู่ในระดับเดียวกัน (คิดว่าเป็นอย่างนั้นนะ) ฉันก็เกิดอาการนั่งที่อังกิมก็ไปเลย ก็...ผู้ชายคนนี้หล่ออย่างกับซูเปอร์สตาร์ชื่อดัง ไม่มีผิด

"เอ่อ คุณมาหาใครคะ"

ฉันไม่รู้ว่าเขาคือใคร เพราะตลอดสองปีที่ผ่านมาฉันมีแต่นั่งปั้นต้นฉบับส่งไปตามสำนักพิมพ์แทบจะทั่วประเทศ แต่ก็ไม่มีสำนักพิมพ์ไหนรับไว้พิจารณาเลยจนทำให้ฉันเกิดอาการเครียดและเก็บเนื้อเก็บตัวนั่งเศร้าอยู่ในห้อง แน่หนอนว่าฉันไม่สนใจข่าวสารบ้านเมืองหรือเรื่องอะไรทั้งสิ้น

"ฉันมากับพี่ชอมี เขาขึ้นไปนานมากแล้ว เธอช่วยขึ้นไปตามให้หน่อยสิ"

"ชะ...ใช้ฉันนี่หรือ"

"ใช่"

หนอย~ หมอนี่คิดว่าตัวเองหล่อแล้วจะใช้ใครก็ได้หรือไงนะ ไม่รู้จักฤทธิ์แม่ชะแล้ว

"ขอโทษนะ ฉันไม่ใช่คนรับใช้ของบ้านนี้ ถ้านายอยากไปตามใครก็เชิญขึ้นไปเอง"

ฉันตอกกลับแล้วเดินหนีเข้าไปในบ้านอย่างหมั่นไส้ เรื่องอะไรมาใช้กันหน้าตาเฉย ถึงสภาพของฉันตอนนี้จะเหมือนคนรับใช้มากๆ ก็เถอะ แต่ก็ไม่น่าจะมาใช้คนตามอำเภอใจ เสียแรงอุตส่าห์ชมในใจว่าหล่อเหมือนซูเปอร์สตาร์

"เดี๋ยว..."

นายนั่นส่งเสียงเบรกฉันไว้ แล้วทำไมฉันต้องเชื่อฟังด้วยนะ

"มีอะไร"

"ฉันกำลังรีบ ไม่มีเวลามาต่อปากต่อคำด้วยหรอกนะ"

ฉันแอบกักริมฝีปากอย่างโมโห สงสัยหมอนี่คงอยากตายก่อนวัยอันควรแน่ๆ

"ฉันก็ไม่ได้อยากต่อปากต่อคำนักหรอก แต่ฉันไม่ใช่คนรับใช้ ถ้า นายอยากจะไปตามใครก็เชิญไปเองสิ ทำไม่ต้องวางมรดกด้วย ที่นี้ไม่ใช่ ว่าง นายไม่ต้องทำตัวเป็นคุณชายหรอกนะ ชี~"

ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองก็มีมุมโหดกับเขาด้วยเหมือนกัน ทำเอานายนั้น หน้าเหวอไปเลย คงจะเจ็บใจมากสินะ

หลังจากหักหน้านายหล่อนั้นเรียบร้อยแล้ว ฉันก็รีบเดินเข้าบ้านและ สวนกับน้ำซอมมีที่เดินแบกเสื่อผ้ากองใหญ่ออกมาด้วย ตายแล้ว ฉันคิด ไม่ถึงเลยจริงๆ

"น้ำจะหนีตามหมอนั้นไปหรือ น้ำซอมมี! ทำไมคิดสั้นแบบนี้ล่ะคะ" ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง น้ำซอมมีวางแผนจะหนีตามไอ้หน้าหล่อนี้ ไปแล้วก็ปล่อยให้น้ำเซยจอมบ้องเลี้ยงลูกชายสุดหล่อตามลำพัง ไร่ แค่ คิดก็สงสารจุนโง่กับจิ้นฮองแล้ว ไม่ได้ ฉันต้องขัดขวางสุดกำลังเพื่อให้ ครอบครัวของผู้มีพระคุณกลับมามีความสุขอีกครั้ง

"พูดเรื่องอะไรนะโซนา น้ำหนักจะแย่ออยู่แล้วนะ หลีกไปสิ" "ไม่ค่ะ น้ำทำแบบนี้ไม่ได้นะคะ ถึงนายนั้นจะหล่อลากดินขนาด ไหน แต่ก็ไม่มีทางทำให้น้ำมีความสุขได้หรอกค่ะ"

ฉันพยายามเตือนสติของน้ำซอมมี แต่ดูเหมือนสิ่งที่พูดไปจะไม่ได้ ทำให้ทั้งสองคนที่กำลังจะทำผิดบาปรู้สึกหรือสำนึกได้เลยสักนิด น้ำซอมมี หลุดขำจนหน้าดำหน้าแดง ส่วนนายนั้นก็มึนงงๆ และเก้กวางฟอร์ม ไม่เลิก ตกลงนี่ฉันพูดอะไรผิดหรือ

"ฮ่าๆ~~ โอ๊ย น้ำปวดท้องไปหมดแล้ว โซนา ขอตัวก่อนนะ ไม่ไหวเลย คิดไปได้ยังงั้น"

น้ำซอมมียังคงดีดแค้นและหอบเสื่อผ้าที่มีซองพลาสติกคลุมไว้อย่างดี ไปขึ้นรถตู้ที่จอดวางอยู่หน้าบ้าน จะทำยังไงดีล่ะ อ้อ โซลิด เมื่อกี้~ ฉันใช้ สายยางพินาตปราบเหล่าร้ายไปแล้วนี่ ถ้าเอามาใช้กับคนที่กำลังจะหนี ตามกันคงได้ผล

ฉันรีบคว้าสายยางที่วางอยู่ชิดใส่ทั้งคู่อย่างเมามัน น้ำซอมมีกับ นายหน้าหล่อนั้นก็อูดลุดแล้วพยายามจะเข้ามาแย่งสายยางไป แต่ฉัน

12

ไม่มีทางให้พวกเขาเอาไปได้หรอก ยิ่งงิวิธีนี้ก็จะทำให้ทั้งคู่เป็ยกจน ไม่สามารถไปไหนได้ระยะหนึ่งละ แต่เหตุการณ์ทั้งหมดก็ยุติลงเมื่อนาย หน้าหล่อเข้ามาลือคตัวฉันไว้แล้วแย่งสายยางไปได้

และเรื่องที่ผมเข้าไปเจ็ดไปคนเดียวก็คลี่คลายเมื่อน้ำซอมิเล่าเรื่อง ทั้งหมดให้ฟังว่าน้ำซอมิมีเรื่องขัดแย้งกับหัวหน้างานก็เลยต้องลาออก จากนั้นก็ได้ไปทำงานเป็นคนเบื้องหลังที่บริษัทจัดหาตราของเพื่อนสนิท หน้าทีหลักของน้ำซอมิก็คือหาหนุ่มสาวหน้าตาดีมีความสามารถมา ประดับวงการบันเทิง ปีแรกน้ำซอมิไม่สามารถหาคนที่เข้าตาบริษัทได้เลย จึงต้องทำงานจิปาละอยู่ในออฟฟิศเป็นเวลาสามเดือน

หลังจากนั้นน้ำซอมิก็เริ่มออกตามหาดาวเด่นมาประดับวงการแบบ เอาจริงเอาจังและได้ไปเจอกับนายหน้าหล่อเข้าโดยบังเอิญ อ้อ นายนั้น ชื่อว่าไฮแจอิน นักเรียนแพทย์อนาคตไกลแต่มีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวจนหนี ออกจากบ้านและมาอาศัยอยู่กับเพื่อนซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกับน้ำซอมิ ทำทางถือตัวแบบคุณชายของนายแจอินเข้าตาน้ำซอมิมากก็เลยทาบทาม ให้มาทำงานด้วยกัน และงานแรกที่พาไปทำก็คือส่งเข้าประกวดนายแบบ หน้าใหม่ในปีนั้น ผลปรากฏว่านายนั้นสามารถคว้ารางวัลชนะเลิศมาได้ ตามความคาดหมาย

พอหลงจากเวทีนั้นได้ไม่นาน น้ำซอมิก็รีบส่งเขาไปเวทีค้นหา พระเอกละครหลังข่าวกับทางสถานีโทรทัศน์ชื่อดัง KKB ผลคะแนนโหวต ที่ท่วมท้นทำให้แจอินได้เป็นพระเอกละครเรื่องนั้นจนดังเป็นพลุแตกมา ถึงทุกวันนี้ ไม่น่าเชื่อว่าน้ำซอมิที่ดูไม่น่าทำอะไรได้เรื่องจะมีความสามารถ ในการปั้นนักเรียนแพทย์ธรรมดาๆ ให้กลายเป็นดารานักร้องชื่อดังได้ ขนาดนี้

"เธอคิดได้ยังไงว่าน้ำจะหนีตามแจอิน เฮ้อ! เราเนียบไม่มีหัวคิดเลย จริงๆ"

น้ำซอมิเข็ดผมพลางต่อว่าฉัน ตอนนี้ฉันสำนึกผิดแล้วละ ไม่อย่างนั้น คงไม่ช่วยเข็ดผมนายแจอินให้เสียมือแน่ๆ

"ขอโทษคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจแล้วก็ไม่รู้เรื่องด้วยนี่คะ"

"เอาละ อย่ามัวมาขอโทษน้ำอยู่เลย ทำไมไม่รู้ซักขอโทษแจอินบ้างล่ะ"

ฉันยังมีมือที่กำลังเช็ดผมให้นายนั่นไว้ก่อนจะอ้อมแอ้มเปล่งเสียงออกไป

"ขอโทษ!"

"ถ้าไม่เต็มใจก็อย่าพูดดีกว่า"

นายนั่นพูดกลับมาเสียงแข็ง ซิ ฉันก็ไม่ได้อยากพูดเลยสักนิด รู้ไว้ด้วย

"ตายแล้วแจอิน ใกล้ได้เวลาไปถ่ายละครแล้วนะ เตียวผู้กำกับขงก็โทรมาจิกอีกหรือ"

น้ำขอมมีที่กำลังได้ร้อมฟูฟ่องให้เรียบลงตะโกนขึ้นก่อนจะหันไปเช็ดผมให้นายนั่นอย่างเร่งรีบ ดูเหมือนว่าความผิดครั้งนี้ของฉันจะทำให้รายได้ของทั้งสองคนสูญหายเพราะเวลาที่ต้องมานั่งเช็ดผมให้แห้งอยู่นี้เป็นคิวถ่ายโฆษณาบู๊ยี่ห้อซาฮิส กว่าน้ำขอมมีจะเคลียร์คิวงานมากมายของนายแจอินได้นั้นลำบากเหลือเกิน ตายแล้ว นี่ฉันทำผิดมาขนาดนั้นเลยหรือ

"อ้อ ไชนา น้ำจะไม่โกรธที่เธอทำให้เราต้องเสียงานนี้หรือคะ เพราะเธอก็ถูกทำร้ายร่างกายแทนน้ำไปแล้ว แต่ว่า..."

"อะไรหรือคะ"

ฉันจะดีใจดีมัยเนี่ย ทำไมต้องมีคำว่า 'แต่' ต่อท้ายมาด้วยนะ

"โฆษณาชิ้นนี้เป็นงานชิ้นสำคัญของแจอิน เขาเซ็นสัญญาเป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้กับสินค้าตัวนี้เป็นเวลาสี่ปี มูลค่าในการเซ็นสัญญาต่อการถ่ายโฆษณาหนึ่งครั้งก็คือสองร้อยล้านวอน"

"สองร้อยล้านวอน~"

ฉันต้องเขียนหนังสือที่เล่มนะถึงจะหาเงินได้มากขนาดนี้ น้ำอิจจาชะมัด

"เรื่องแค่นี้ก็ตกใจแล้วหรือ น้ำยังมีเรื่องให้ตกใจอีกนะ วันนี้แจอินไปไม่ทันคิวถ่ายโฆษณาตัวนั้นแล้ว ก็เท่ากับว่าผิวนั้นที่ได้ตกลงกับทาง

